

Розмова
Жук Ігор Теодорович

пам'яті С. Петлюри

— Хлопці чи чули, як сурма по нас голосила?

Сила ворожа закрила до волі нам шлях...

— Пане хорунжий, якби ж то була просто сила,
Ми б тою силу давно вже тримали в руках.

— Плакали верби над долею нашою злою,
Тільки й було того щастя на мент, на ковток...

— Пане хорунжий, ми йшли не намарне до бою;
Щось таки, бачите, вирросло з наших кісток!..

— Щось таки вирросло, кажете?.. Так, правда ваша, —
Але ж дивіться, як глушить те зілля осот!..

— Пане Симоне, то коникам завтрашнім паша,
А хто на коників сяде — досягне висот!

— Хлопці, то що ж: вам не шкода й життя молодого? —
Ваші кохані вже правнуків няньчать своїх...

— Пане Симоне, ми з тим нині ближче до Бога,
Щоб не за себе молитись Йому, а за них.

— Що ж, Україні не вік вікувати сумною,
Ми ще народимось в наших онуках не раз!
Хлопці, я дякую вам, що були ви зі мною,
Хлопці, я дякую долі, що був біля вас!

Постійна адреса: http://ukrlit.org/zhuk_igor_teodorovych/rozmova